

01

"คุณ ผมขอโทษจริงๆ นะครับ"

เสียงใครบางคนดังขึ้นกับท่าทางกระวนกระวายที่แสดงออกชัดเจน เขาสาวเท้าเดินตามคนตัวสูงตัวยๆ มองโทรศัพท์รุ่นใหม่ที่กำลังแนบใบหู อีกฝ่ายรู้ทั้งรู้แหละว่าอีกฝ่ายไม่รับฟัง แต่ก็ยังตามตื้อพนมมือไหว้อีกคนที่อายุมากกว่า เขาถูฝ่ามือที่เปียกชุ่มด้วยความรู้สึกประหม่าล้นอก

"คุณ..."

กำลังจะอ้าปากพูดอะไรออกมาสักประโยคก็ต้องรีบรูดซิปปากทันทีที่มีมือหนักขึ้นห้าม วันศุกร์เครียดจนหัวชนกัน แล้วก็เครียดมากกว่าเดิมไปอีก เมื่อเห็นริมฝีปากหยักของผู้ชายตรงหน้ายับคุดกับปลายสาย

"รับผิดชอบยังไงครับ พวกคุณสายจนผมเสียงาน"

เสียงทุ้มเข้มของคนตรงหน้ากรอกผ่านโทรศัพท์ให้ปลายสายได้ยิน แม้ว่าปากจะคุดกับอีกคน แต่ตาคมกริบที่จ้องมาอย่างคาดโทษทำให้วันศุกร์เกร็งจนเดินหนีไปไหนไม่ได้ สายตาเขาณะ...เหมือนเชือกที่กำลังรัดคอให้รู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก

[พี่ขอโทษจริงๆ ค่ะคุณชาย คือรถมันติดมาก แล้ววันนี้ก็วันศุกร์ด้วย...]

"ครับ"

[...]

"มีอย่างอื่นอีกมั๊ย"

วันศุกร์เป่าลมออกปากอย่างอึดอัด เขารู้สึกผิดจนพูดอะไรไม่ออกเลยด้วยซ้ำที่มาพิตติ้งเสื้อผ้าไม่ทันเวลานัดหมาย รู้สึกผิดที่รับงานซ้อนเพราะความโลภอยากได้เงินของตัวเอง รู้สึกผิดจนแทบอยากก้มลงไปกราบเท้าคนตรงหน้าแล้วด้วยซ้ำ

แต่ก็นั่นแหละ ในเมื่อ**คุณชายทรงเพลิง**ที่เป็นถึงรองประธานบริษัท แปรนต์สินค้าเกียรยวราตขนาดนี้ จะขุดคำขอโทษอะไรมาก็คงไม่ทำให้คนตรงหน้าคลายความโมโหได้ วันศุกร์เลยต้องยอมยื่นว่าอุ่นต่อหน้าอีกฝ่ายทิ้งๆ ที่รู้ว่ามันเสียเวลาทำงานก็ตาม...ถ้าคนตรงหน้าไม่โกรธเป็นเพื่อนเป็นไฟ ป่านนี้คงได้เริ่มพิตติ้งเสื้อผ้ากันแล้ว

ก็เขาเป็นลูกค่านี่ วันศุกร์จะทำอะไรได้

วันศุกร์ที่ยืนอยู่ในมุมมืดของสตูดิโอชาวโพลนเหลือบมองทีมงานที่กำลังยืนเซ็งอยู่อีกฝั่ง คิดอยู่แล้วในหัวว่าถ้าผ่านด่านคุณชายคนนี้ได้เมื่อไหร่ จะรีบวิ่งไปขอโทษพี่ทีมงานเรียงคนด้วยความรู้สึกสำนึกผิดอย่างสุดซึ้งเลยจริงๆ

[โอ้คุณชายคะ โมขอโทษจริงๆ ค่ะ นี่พอรู้ว่าไม่ทันก็รีบส่งวันศุกร์ขึ้นมอดเตอร์ไซค์รับจ้างเลย ตากแดดร้อนๆ ไปสตูฯ แบบด่วนๆ เลยนะคะ **วันศุกร์** ไปสายแค่สี่สิบห้านาทีเอง...]

เจ้าของชื่อในบทสนทนาอึ้งแข็งเมื่อได้ยินเสียงผู้จัดการส่วนตัวดังผ่านลำโพงโทรศัพท์รุ่นใหม่ที่เจ้าของเครื่องงจใจเปิดให้ได้ยินเสียงไปพร้อมกัน พี่โมทำให้วันศุกร์รู้สึกผิดหลายเท่าตัวตอนที่ย้ำคำว่าสี่สิบห้านาทีเนี่ยแหละ

"งั้นวันนี้เอาคนของคุณกลับไปก่อน" หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงกรอกน้ำเสียงที่ฟังแล้วเย็นวาบเสียวสันหลังให้พี่โม "มีคิวว่างสำหรับผมเมื่อไหร่ค่อยนัดกันใหม่"

"เฮ้ย! มะ...ไม่ได้นะคุณ"

วันศุกร์รีบวิ่งอ้อมไปตักหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงที่หมุนตัวทำท่าจะเดินหนี กางแขนสองข้างออกให้คนตรงหน้าเดินไปไหนไม่ได้ ตากลมมองขนาดร่างกายที่แตกต่างกัน อีกฝ่ายตัวหนากว่าวันศุกร์มากๆ ไหล่กว้าง ยิ่งส่วนสูง 180 กว่าๆ ของคนตรงหน้ายิ่งทำให้วันศุกร์ดูตัวเล็กทันตา

"ถอย"

"คือ...ผมก็มาแล้วไงครับ เราพีดตั้งกันก่อนดีมั๊ย ผมเกินเวลาให้คุณได้นะครับ ก็พุ่มก็ได้...ทั้งคืนนี่ก็ได้"

"กำลังบอกว่า คุณจะรับผิดชอบ?" คนตัวสูงเล็กคิ้ว ไบหน้าไร้อารมณ์ ทำเอาวันศุกร์หายใจไม่ทั่วท้อง

"ครับ?"

เอียงคอหน่อยๆ เหมือนหมาเวลาสงสัยเพราะไม่เข้าใจคำถาม ตอนนั้นสมองประมวลคำพูดของคนตรงหน้าไม่ทัน วันศุกร์ง่วงไปหมด เขาทิ้งเมาแดดเหนื่อยจากงานที่ตะบี้ตะบันรับแบบไม่ดูสังขาร ไหนจะต้องมาเจอลูกค้าหงุดหงิดใส่แบบนี้อีกด้วย

ไม่ไหวจะเคลียร์แล้วนะ แต่มันก็ต้องเคลียร์อะ

"ไม่ได้เรื่อง"

"คุณ..."

ทั้งที่คิดว่าจะเคลียร์กันได้เพราะยังงี้ก็เป็นคนที่เคยคุ้นเคยกันมาก่อน แต่วันศุกร์เดาผิดไปจริงๆ

เพลงที่เคยสงบเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นลูกโซนพร้อมจะเผาให้เขาไหม้ตายคาสตูดิโอแล้ว

วันศุกร์ปาดเมื่อดเหงื่อที่กลิ้งลงมาบนแก้มขาวๆ ก็หันหน้ามองรองเท้าหนังราคาแพงของหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิง จะพูดขอโทษอีกรอบก็กลัวเขารำคาญ จะยอมรับไปตรงๆ ว่าโลกก็กลัวว่าจะถูกมองไม่ดี

ความจริงเขาทำงานวันนี้ไว้ทั้งหมดหกงาน ออกอีเวนต์ตั้งแต่เช้าจนกระทั่งงานสุดท้ายพีธีเซ็นเตอร์โฆษณาเครื่องสำอางแบรนด์ดังที่ต้องมาพีดตั้งเสื้อผ้าช่วงบ่ายนี้แหละ เขาพลาดตรงที่คาดคะเนเวลาผิดไป แต่ถึงอย่างนั้นวันศุกร์ก็เร่งตัวเองให้มาถึงไวที่สุดแบบไม่คิดชีวิตเลยด้วยซ้ำ

"ไม่พีดตั้งวันนี้ก็ไม่เป็นไรครับ ผมขอโทษจริงๆ"

วันศุกร์แสดงท่าที่อ่อนน้อมถ่อมตน ใจเย็นกับคนตัวสูงตรงหน้าที่แก่กว่าเขาตั้งหกปีอย่างจริงจัง เขาก็หันารับฟังคำตำหนอกจากทีมงานและท่านรองประธาน

บริษัทเครื่องสำอาง ทำใจไว้แล้วว่าต้องมาเจออะไรแบบนี้ แล้วก็ภาวนาให้โดนด่าไวๆ ด้วย จะได้กลับไปนอนร้องไห้คนเดียวในห้อง

"เหลือเวลาอีกตั้งสองชั่วโมงก็พาน้องไปลองชุดก่อนดีครับคุณชาย มาเย็นหัวเสียอยู่แบบนี้ได้ประโยชน์อะไรวะ"

แล้วเสียงสวรรค์ก็ดังขึ้น เมื่อพนา เจ้าของสตูดิโอที่ถือหุ้นบริษัทเครื่องสำอางด้วยเดินมาช่วยคุยให้

พนากับทรงเพลิงสูงไล่เสียกัน พอคนที่สูงแค่ 175 เซนติเมตรถูกประกบหน้าหลังโดยผู้ชายตัวสูงทั้งสองคนวันศุกร์เลยเหมือนมดในกองทัพยกทัพไปกันใหญ่

เออวะ อย่างน้อยก็มีพนาที่แหละที่อยู่ข้างเขา

ต่อให้คนในสตูดิโอจะพากันมองแรงใส่คาราดังอย่างวันศุกร์ไปแล้วก็ตาม "มึงทำแบบนี้เดี๋ยวน้องก็เป็นซี่ปากคนอื่นพอดี"

วันศุกร์เหลือบตามองคุณชายทรงเพลิงที่ยืนทำหน้าที่ อันที่จริงเขาไม่ได้คิดถึงเรื่องเป็นซี่ปากนักข่าวหรือผู้ไม่หวังดีเลยสักนิด เขาอยากจะทำงานให้มันเสร็จๆ เป็นมิตรกับทุกคน และ...ขอโทษคุณชายทรงเพลิงครั้งที่ล้านมากกว่า

"ห่วงแค่เรื่องนี้?" คนตัวสูงเลิกคิ้วถามด้วยใบหน้าที่เฉยเมย แต่คนฟังก็รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายกำลังดูถูกกันอยู่

"ผมไม่ได้ห่วงเรื่องนั้นเลยครับ ผมยอมรับผิดทุกอย่าง จะให้ผมทำอะไรมาก็ได้นะครับ"

"เปลี่ยนพีธีเซ็นเตอร์"

วันศุกร์อ้าปากค้าง ใบหน้าเหลือหลอหลาง้องมองคนที่โคตรจะใจร้ายสุดๆ ในเวลานี้ ในตอนที่เสียงทึมของหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงเปล่งออกมาหัวใจของวันศุกร์หั่นวูบไปแล้ว แต่เพียงแวบเดียวก็ต้องกัดริมฝีปากเมื่อเห็นรอยยิ้มจางๆ ที่มุมปากของคุณชายตัวสูง

และนั่นก็ทำให้วันศุกร์สงสัยขึ้นมาทันทีเลยแหละว่าที่อีกฝ่ายทำที่เป็นโมโหขนาดนั้น...คงใจแกล้งกันหรือเปล่าก็ไม่รู้

"เฮ้ย! ใจคุณชาย อย่าให้ถึงขั้นเป็นเรื่องใหญ่เลยวะ นี่น้องเขาก็สำนึกผิดแล้ว
ไปถ่าๆ ให้จบก็พอมัง"

"..."

"เห็นมั๊ยว่าที่มงานกูเขารอทำงานกันอยู่...ไหนๆ น้องเขาก็มาแล้วด้วย
ถ่าๆ ไปก่อนมั๊ย น้องเขาขอมกินเวลาด้วยนะ"

วันศุกร์อยากขอบคุณพนาสักครั้งที่ไม่โกรธเขาเหมือนคุณชายคนนี้
แถมยังช่วยพูดให้คุณชายดูเหมือนจะอารมณ์เย็นลงมาหน่อยอีกด้วย

"แล้วที่เห็นงานอื่นสำคัญกว่าที่มงานหลายคนที่ต้องรอนี้ใช้ได้หรือ"

"เออรู้ว่าใช้ไม่ได้ แต่น้องเขาก็สำนึกผิดแล้วไง คำพูดมึงมันถากถางน้ำใจ
คนฟังเกินไป ตำนินอะไรก็เอาที่มันพอดีๆ ดี มึงดูหน้าน้องเขาด้วย ไม่ใช่เอาแต่
ใช้อารมณ์"

"..."

"มึงกลับไปทำให้อารมณ์เย็นลงก่อนเถอะ! ใจคุณชาย กับน้องเขาเดียวกัน
จัดการเอง"

"อืม" เสียงตอบรับเบาๆ ทำเอาดวงตากลมเป็นประกายขึ้นทันที วันศุกร์
คลี่ยิ้มบาง กลั้นหายใจรอฟังว่าคุณชายทรงเพลิงจะพูดอะไรอีก "อย่าให้มี
ครั้งที่สอง"

คุณชายทรงเพลิงพูดแค่นั้น แต่วันศุกร์ก็เดาออกว่าเพลิงยังงี้ก็คือเพลิง
มันยังร้อนระอุและสามารถเผาไหม้ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถ้าเปลวทำอะไรผิดหู
ผิดตา

วันศุกร์ยังไม่ทันได้เอ่ยปากขอบคุณอะไร คุณชายทรงเพลิงก็เดิน
เฉียดไหล่วันศุกร์พร้อมกับโบหน้าตังๆ ออกไปไหนต่อไหนแล้ว วันศุกร์เป่าลม
ออกปากอีกรอบ หันมองตามแผ่นหลังของหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงที่ค่อยๆ
หายไปจนไม่เห็นแม้แต่เงาแล้วก็ได้แต่คิดคนเดียวในหัว...

ไม่เห็นจะเหมือนเมื่อก่อนเลย

หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิง ภัสร์ฤทัยที่เคยรู้จัก เปลี่ยนไปมากจริงๆ

"ไหวมั๊ยวันศุกร์ หรือเคยเจอหนักกว่านี้"

10 One and Only ทวนกลิ่นรัก

พี่พนาก็คือคนที่ช่วยชีวิตเขาไว้จริงๆ วันศุกร์ผงกหัวคล้ายกับตอบว่าไหว แล้วยกมือไหว้พึมพำเบาๆ ขอขอบคุณคนตรงหน้าที่กำลังตบป่าเล็กๆ อย่างเห็นอกเห็นใจ วันศุกร์เผลอถอนหายใจยาวๆ อีกครั้งจนพี่พนาหัวเราะ

"ไม่ไหวก็บอกนะ"

"ไหวครับพี่พนา"

"ไม่เคยเจอหมอนี่ใช้มัย ยังไงเราก็ผ่อนคลายน้อยนะ เจอบ่อยๆ เดี่ยวก็ชินไปเอง"

แล้วก็หายใจไม่ทั่วท้องอีกครั้งเมื่อพนาบอกแบบนั้น

หมายความว่ายังต้องเจอกับเขาบ่อยๆ อีกใช้มัย

วันศุกร์ยกมือลูบอกข้างซ้ายของตัวเองเบาๆ เมื่อพบว่าหัวใจมันเต้นแรง ผิดจังหวะ มันเต้นเพราะกังวลกับการที่ต้องเผชิญหน้ากับแฟนเก่าที่เลิกกันไปตั้งสองปีแล้ว

แถมเป็นแฟนเก่าที่วันศุกร์เป็นฝ่ายบอกเลิกเขาเองด้วย

แล้วก็ไม่รู้เลยว่ากลับมาเจอครั้งนี้คุณชายทรงเพลิงจะอยากเอาคืนกันหรือเปล่า

ถ้าเป็นแบบนี้ก็โคตรแย่เลยวันศุกร์...

02

"โอเค วันศุกร์ดีมากครับ!"

"ขอบคุณครับพี่ๆ ทุกคน"

เสียงปรบมือดังขึ้นพร้อมๆ กับแสงสปอตไลท์ที่ดับลงจนเหลือแค่แสงสว่างจากหลอดไฟบนฝ้าเพดานนั้น วันศุกร์คือยิ้มกว้าง ยกมือไหว้ที่ทีมงานทุกคนที่ทนเหนื่อยทำงานล่วงเวลาเพราะเขา ในใจยังรู้สึกผิดไม่หายเลยขอโทษที่มงานไปอีกครั้งจนพี่ๆ ทุกคนสายหน้าบอกว่าไม่เป็นไรและยิ้มให้กับความนอบน้อมของดาราดังคนนี้

"ไม่ต้องเครียดแล้ววันศุกร์ บอสเขาก็ดูอารมณ์ดีขึ้นมาตั้งเยอะแล้วนะ แถมเรานะทำงานเก่ง ตอนแรกพี่คิดว่าคงลองได้ไม่กี่ชุด แต่ดูสิ วันเดียวจบทุกอย่างทั้งเสื้อผ้าหน้าผม"

"วันศุกร์เนี่ยผิวคำขาว เนียนเวอร์อะคะ จับใส่อะไรก็ดูดีไปหมด"

เสียงจากพี่ๆ ทีมงานในกองทำให้คนถูกชมยิ้มกว้างไม่หุบ จากตอนแรกที่เคยคิดว่าทุกคนจะมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ เพราะเป็นคนมีชื่อเสียงที่บกร่องเรื่องเวลาตั้งแต่ทำงานร่วมกันวันแรก แต่ตอนนี้อุ่นใจแล้ว พี่ทีมงานทุกคนใจดีมากจนวันศุกร์อยากยกคิวถ่ายภาพนิ่งมาทำวันพรุ่งนี้ซะเลย

"ไปล้างหน้าล้างตาด้วยนะวันศุกร์ พี่กลับก่อนล่ะ"

"ครับพี่ เดินทางปลอดภัยนะครับ"

พี่ตากล้องที่เป็นผู้ชายไว้หนวดยิ้มให้คนตัวขาวจ๊วจะอย่างวันศุกร์ที่

ไม่ว่าจะจับใส่อะไรก็ดูเข้ากันไปหมด เสื้อผ้าเซ็กซี่สุดท่ายที่เขาส่งเป็นเสื้อยืดแขนยาว สีชมพูกับกางเกงขาสั้นสีขาว ตอนนี้นั้นวันศุกร์เลยกลายเป็นผู้ชายที่ดู น่าทะนุถนอมเข้ากับคอนเซ็ปต์เครื่องสำอางที่เจ้าตัวถูกจ้างให้มาเป็น พรี่เซ็นเตอร์

พอทุกคนแยกย้ายกันไปเก็บข้าวของก็เหลือแค่วันศุกร์ที่ยืนอยู่ตรงจุดเดิม ดวงตากลมมองไปยังเก้าอี้สองตัวนั้นที่มีผู้ชายตัวโตเท่ากันนั่งอยู่ในความสลัว เพราะแสงไฟส่องไม่ถึง แต่วันศุกร์ก็ยังเห็นใบหน้าของคนที่หัวเสียใส่กัน เมื่อช่วงบ่ายชัดเจนมากที่สุดทีเดียว

คุณชายทรงเพลิงกำลังนั่งคุยอะไรสักอย่างกับพนาที่เป็นเพื่อนสนิท ท่าทางของเขาดูผ่อนคลายกว่าเมื่อบ่ายเยอะมากจนเหมือนเป็นคนละคน ไปเลย วันศุกร์ไม่รู้หรือกว่าอีกฝ่ายกลับเข้ามาในสตูดิโอตั้งแต่เมื่อไหร่ เพราะ ตัวเองก็เอาแต่ตั้งใจทำงานจนไม่ได้สนใจใคร

คงมานั่งดูว่าคนที่ถูกจ้างมาอย่างเขาจะทำงานได้ดีแค่ไหนแหละมัง
"วันศุกร์ มีงานที่ไหนต่อมัย หรือเราจะกลับบ้านเลย"

เจ้าของซื่อสะดุ้งเล็กน้อยตอนที่เสียงของพนาดังเข้ามาในหู คนที่ถูกชมว่ามีผิวพรรณขาวนวลคลี่ยิ้มบางๆ แล้วเดินตรงเข้าไปหาผู้ชายสองคนที่นั่งหลบมุมอยู่อีกฝั่งของสตูดิโอ

บอกตามตรงว่าตอนนี้เขาไม่ค่อยอยากเห็นหน้าคุณชายทรงเพลิง เท่าไหร่ เหมือนเห็นที่ไรภาพตอนบ่ายก็วนกลับมาทำให้ใจห่อเหี่ยวทุกที

"ไม่มีงานต่อครับพี่พนาว่าจะกลับห้องเลย"

"อ้อ งั้นไปกินข้าวกับพี่ก่อนมัย"

ที่คุยกันสนิทสนมขนาดนี้เป็นเพราะว่าวันศุกร์รู้จักกับพนาตั้งแต่สมัยที่ยังคบกับหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิง และพนาเองก็ไม่ใช่นกถือตัวด้วยเลยทำให้ วันศุกร์อุ่นใจที่จะคุยกับอีกฝ่ายมากกว่า ไม่เหมือนคนที่นั่งทำหน้าที่ไว้อารมณ์ อยู่ข้างๆ...

"ไม่ดึกใช่ไหมครับ"

"ไม่ดึกหรอก แคกินข้าว ไม่ได้พาไปนั่งดื่ม"

"ฉันได้ครับ แต่ว่า...ผมไม่มีรถมานะครับพี่พนา"

"ไม่มีปัญหา เดี่ยวเรารถใช้คุณชายไป"

"คุณชายไปด้วยหรือครับ"

เพราะคิดเอาไว้ในหัวว่าคงได้ไปนั่งกินข้าวเปิดอกคุยกันตามประสาคนรู้จักกับพนาแค่สองคนโดยไม่มีคนอื่นมาร่วมโต๊ะด้วย แต่คำตอบที่ได้ก็ทำให้วันศุกร์หลุดปากถามไปด้วยความตกใจ แล้วก็ต้องรีบยกมือปิดปากพร้อมกับเบิกตาโตเมื่อรู้ว่าตัวเองพลาดอีกแล้ว

"สงสัยเขาไม่ยอมให้ไป" คุณชายทรงเพลิงปรายตามองเพื่อนที่สูงไล่เลี่ยกัน น้ำเสียงนิ่งๆ ทำเอาวันศุกร์รีบบ้าคำแก้ตัวแทบไม่ทัน

"ไม่ใช่หะครับ คือ...ผมแค่ถามว่าคุณชายไปด้วยหรือ ไม่ได้หมายความว่าไม่ยอมให้คุณชายไปนะ"

"อย่าเพิ่งตีกันนะเฮ้ย เดี่ยวกินมื้อค่ำไม่อร่อย"

พนาพูดไปซ้ำไปจนไหล่สั่น เอาจริงๆ เขายังคิดอยู่เลยว่าสองคนนี่มันคือพรหมลิขิตหรือเวรกรรมอะไรที่ทำให้ต้องมาเจอกันอีก พนายังจำเหตุการณ์ครั้งแรกในห้องประชุมผู้บริหารกับแผนการตลาดได้อยู่เลยว่าตอนที่ผู้บริหารรุ่นใหม่ที่ไฟแรงอย่าง เมย์ เห็นตรงกับคนอื่นว่าต้องการให้วันศุกร์ที่กำลังโด่งดังมากที่สุดในตอนนั้นมาเป็นพีธีเซ็นเตอร์ให้กับแบรนด์ แต่ก็มีคนค้านหัวชนฝา จะใครล่ะถ้าไม่ใช่คุณชายทรงเพลิงที่เป็นรองประธานพ่วงตำแหน่งแผนเก่าของดาราตัวคนนี่

จะว่าไปก็ไม่ใช่เพราะว่าสองคนนี่จับไม่สวย พนาไม่รู้เหตุผลว่าทำไมวันศุกร์ถึงได้บอกเลิกทรงเพลิงทั้งๆ ที่เมื่อสองปีก่อนก็ดูรักกันดี ส่วนในคนที่ถูกขอลีกก็ไม่ได้เล่ารายละเอียดอะไรให้เขาฟังสักอย่าง อ้อ ทรงเพลิงบอกแค่ว่าวันศุกร์อยากทำงานให้เต็มที่เลยขอลีก...แต่ใครจะเชื่อวะเนี่ย

คนที่เพอร์เฟกต์สุดๆ แต่กลับถูกบอกเลิกเสียศูนย์ไปพักใหญ่ ตอนนั้นหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงอายุยี่สิบแปดหันมาทำงานอย่างบ้าระห่ำ ส่วนวันศุกร์ที่เด็กกว่าทรงเพลิงหกปีก็ตั้งเป็นพลุแตก ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาพนาได้แต่ตามข่าววันศุกร์ผ่านสื่อและอินสตาแกรมส่วนตัวของอีกฝ่าย ยังคิดอยู่เลยว่า

ถ้าได้ทำงานร่วมกับดาราดังที่เป็นแฟนเก่าไอ้คุณชายจะหรรษามากขนาดไหน
มันก็หรรษาจริงๆ เจอกันครั้งแรกในรอบสองปีทรงเพลิงก็เล่นงานวันศุกร์
ซะแล้ว

"ฉันเดี๋ยวผมขอไปเปลี่ยนเสื้อแป็บเดียวนะครับพี่พนา"

"โอเคครับ พี่นั่งรอตรงนี้แหละ"

คนที่ตัวบางกว่าพนาหลายเท่าเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ และถึงแม้ว่า
จะไม่มีเงาของวันศุกร์แล้วแต่พนากลับสัมผัสได้ถึงสายตาคู่หนึ่งที่กำลังไปตรง
ประตูห้องน้ำไม่กะพริบ

"คิดถึงก็บอกละ"

"เจอหน้าทุกวันจะคิดถึงทำไม"

"ไม่ได้หมายถึงผมครับคุณชาย หมายถึงแฟนเก่าคุณชายต่างหาก...
เพื่อจริงจริงพวกแฟนเก่าแต่รักไม่เก่า"

พอโดนแซวเข้าหน่อยหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงก็มองตาขวางใส่เพื่อน
ที่นั่งยิ้มกริ่มกริ่ม

"อย่าปฏิบัติตนนะเว้ยว่าไม่ใช่"

"อืม ไม่ใช่"

"สายตามันโกหกกันไม่ได้หรือคุณชาย"

"ไม่ได้โกหก"

"อ้อ รู้มั้ยว่ามีโกหกไม่เก่ง"

"..."

ตอนคุณชายทรงเพลิงจมนมแล้วก็นั่งยิ้มแหยๆ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าที่
ทรงเพลิงโมโหจนจะยกเลิกงานทั้งหมดสาเหตุเป็นเพราะอะไร ไม่ใช่เพราะโกรธ
ที่วันศุกร์มาสาย แต่โกรธเพราะคิดถึงต่างหาก

หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะมองเพื่อนที่
ชอบขัดเขาทุกเรื่อง ถ้ารู้ดีขนาดนี้แล้วจะมาถามให้ได้อะไรขึ้นมา เขาเบื่อกับที่จะ
ต้องมาตอบคำถามไร้สาระเลยคิดว่ากัญแจรถยนต์คันหรูไว้ในมือ ทำท่าจะลุกเดิน
ออกไปเพราะรำคาญเต็มทน แต่ก็ถูกรั้งไว้ด้วยพนาคนเดิม

"มึงแม่ง...รู้ตัวมั๊ยว่าปากแข็งสุดๆ ในบรรดาพี่น้องของมึงอะ"

"พี่น้องกูเกี่ยวอะไร"

"ก็มึงปากแข็งสุดใจ คนอื่นเขาปากตรงกับใจกันหมด มีแต่มึงนี่แหละ
ไอ้คุณชาย"

"น้อยๆ น้อยพณา"

"ไม่น้อยเว้ย"

"..."

"กูรู้ว่ามึงรู้สี่กอะไร ไอ้คุณชาย ถ้ากูเป็นมึงบอกเลยว่าหาทางรีเทิร์น
ตั้งแต่เจอหน้าครั้งแรกแล้ว" คนที่รู้ความคิดเขาไปทุกอย่างร้ายออกมายาวๆ
จนทรงเพลิงต้องใช้นิ้วแหย่เข้าไปในรูหูเบาๆ เจ้าของส่วนสูง 181 เซนติเมตร
ยื่นฟังพนาด้วยสีหน้าที่เหมือนกำลังฟังเด็กคนหนึ่งไม้อะไรสักอย่าง

"ไอ้เหี้ย...กูจริงจิงนะเนี่ย"

"รู้แล้ว"

"เออ หัดฟังคนอื่นซะบ้าง"

"ฟังอยู่ตลอด"

"นั่นแหละ เป็นกูกูจะขอคืนดี"

"ได้ถามเขามั้ยว่าอยากคืนดีด้วยหรือเปล่า"

"ระดับนี้ไม่ต้องถามเว้ย ฟงจนอย่างเดียว"

"ไปนอนฝันเอาเถอะ"

บอกแค่นั้นแล้วหมุนตัวเดินออกจากสตูดิโอในจังหวะที่วันศุกร์เปิดประตู
ห้องน้ำพร้อมกับหอบกระเป๋าทองของตัวเองออกมาพอดี เจ้าของเครื่องหน้า
สมบุรณ์แบบหรือตามองแผ่นหลังกว้างของคุณชายทรงเพลิงก่อนจะแอบบ่ปาก
เล็กน้อย ที่เจอกันวันนี้ยอมรับว่าแอบกลัวทรงเพลิงอยู่หน่อยๆ แต่ตอนนี้
ไม่เหลือความกลัวแม้แต่ชนิดแล้วเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายก็แค่ขี้เก๊ก แกล้งทำเป็นโหด
ให้ดูเทไปงั้น

อ้อ แล้วที่พนาไปกับคุณชายเขาคุยกันเมื่อที่วันศุกร์ได้ยินหมดแหละ
รีเทิร์น ขอคืนดีอะไรนั่น...

ดูเหมือนว่าคุณชายทรงเพลิงจะไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ
ก็ดีแล้วแหละ

Water Bike Restaurant

Friday: พีโม กลับดึกหน่อยนะ

Friday: พี่กับต้นน้ำกินข้าวไปก่อนเลย

MO: ได้

MO: แล้วนี่อยู่ไหน งานน่าจะเสร็จแล้วไม่ใช่เหรอ กลับมาพักผ่อน
อย่าแวนนะเข้าใจมั๊ย

Friday: อีกประมาณชั่วโมงกว่าๆ ค่อยกลับครับ

Friday: พี่พาชนวนมากินข้าว มีคุณชายด้วย

MO: ฮะ นี่กล้าร่วมโต๊ะกับคุณชายด้วยเหรอวะไอ้วันศุกร์ นากลัว

Friday: เขาก็ไม่ได้ดูน่ากลัวขนาดนั้นสักหน่อยพีโม คิดมากนะ

MO: เอาเหอะ ไม่อยากพูดถึง

MO: อยู่ในช่วงไดเอ็ตอย่าเผลอกินเยอะละ

Friday: ครับพีโม

Friday: ไปก่อนนะพี่ กดโทรศัพท์จนคุณชายมองแรงแล้ว

วันศุกร์รีบปิดเสียงโทรศัพท์แล้วเก็บใส่กระเป๋าเป้ของตัวเองทันทีที่รู้สึกว่กำลังถูกจ้องด้วยสายตาคู่อึ่งจากคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แล้วมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะพอเขาเงยหน้าขึ้นรับเมนูอาหารจากพนักงานก็พบกับใบหน้าไร้อารมณ์ของคุณชายทรงเพลิงพร้อมกับสายตาที่จ้องมาทางนี้

อยากถามออกไปตรงๆ ว่าจ้องทำไม หน้าผมเหมือนแฟนเก่าคุณนักรหรือไง แต่กลัวจะถูกเขาสวนกลับมาว่า ไซ้! เลยทำได้แค่นั่งเงิบๆ แล้วพลิกเมนูหาอาหารราคาสบายกระเป๋าไปเรื่อยๆ...แต่ก็ไม่เจอ

"สเติ๊กเนื้อแกะนิวซีแลนด์กับไวน์องุ่นครับ"

คนแรกที่สั่งอาหารก็คือพนา และเมนูที่ถูกสั่งออกไปทำให้วันศุกร์
ไล่สายตาดูอย่างตั้งใจก่อนจะกลืนน้ำลายลงคอซ้าๆ เมื่อเห็นว่าราคาเสียดีก
เนื้อแกะนิวซีแลนด้อะไรนั่นแพงมาก

"พี่สั่งไวน์องุ่นมาให้วันศุกร์นะ มันไม่แรง"

"เอ่อ...ผมไม่ดื่มครับพี่พนา"

"นิตเดียวน่า ตารางงานแน่นมาทั้งวัน คิดว่าดื่มผอนคลายก็แล้วกัน"

แล้วคนอย่างเขาจะปฏิเสธอะไรได้บ้างละ นอกจากยิ้มแห้งแล้วก้มหน้า
หาเมนูอาหารที่ราคาถูกที่สุดในร้าน

"กุ้งชุบแป้งทอด ปีกไก่ทอด ไก่ผัดเม็ดมะม่วงอย่างละที่ครับ"

แล้วก็ป็นหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงที่ร้ายรายการอาหารตามมาติดๆ
พร้อมกับตบท้ายด้วยเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ดื่มทั้งๆ ที่ตัวเองยังต้องขับรถ
กลับบ้าน นี่ถ้ายังขับกันอยู่วันศุกร์คงปากคั่วใส่อีกฝ่ายไปนานแล้ว

วันศุกร์เลิกคิดเรื่องของคุณชายทรงเพลิงแล้วเปลี่ยนมานั่งเล็งลึกๆ เพราะ
เหลือตัวเองแล้วที่ยังไม่ได้สั่งอาหาร ในเมนูไม่มีอาหารชนิดไหนที่ราคาต่ำกว่า
สองร้อยบาทสักอย่าง คนตัวขาวเม้มปากซึ้งใจ ขนาดสลัดผักยังราคาเกิน
สองร้อยเลย

จะไม่สั่งก็ไม่ได้เพราะคงเป็นการทรมานท้องไส้ตัวเองมากเกินไปถ้าต้อง
มานั่งดูคนอื่นกินกันอย่างเอร็ดอร่อย นิ้วเรียวไ้ลงบนรูปอาหารที่อยู่ในโหมดสลัด
ก่อนจะจิ้มลงบนเมนูที่ถูกที่สุดในหน้านั้น

"สลัดผัก น้ำราดโยเกิร์ตธรรมชาตินะครับ"

"หือ กินแค่นี้อิ่มหรือ" พน่านั่งเพ้าคางหรีตามองคนตัวขาวที่นั่งอยู่
ฝั่งตรงข้าม

ผงกศีระชะทั้งที่ความจริงควรจะส่ายหน้ามากกว่า ในแต่ละวันเขาได้รับ
สารอาหารครบถ้วนที่ไหน ทั้งที่เป็นผู้ชายควรจะกินอิมมูนอลับแล้วตื่นมา
ออกกำลังกายแบบคนอื่นๆ แต่เขาก็ทำไม่ได้เพราะเวลามีจำกัด แถมยังต้อง
รักษาหุ่นให้ผอมๆ ตรงกับคาแรกเตอร์ของตัวละครที่รับแสดงอีกด้วย พี่โม
ที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวเลยแนะนำวิธีไดเอ็ต เน้นกินอกไก่กับผักเท่านั้น

มันธรรมดาจริงๆ แต่เขาก็อวกว่านี่ไม่ได้แล้วจนกว่าจะปิดกล่อง
"วันหนึ่งคหนึ่งวันสิวันศุกร์ ถือซะว่าเป็นวันฟรีเดย์อะไรจ้ะ"

"อ้อ ผมฟรีเดย์ไปแล้วเมื่อวานครับ นี่ยังหน้าบวมไม่หายเลย"

"ที่ว่าหน้าเราไม่ได้บวมอะไรเลยนะวันศุกร์ คิดมากหรือเปล่าเนี่ย ตัวขนาดนี้
สมส่วนดีแล้ว"

"แหละ"

วันศุกร์ปลายตามองคุณชายทรงเพลิงที่กำลังยกแก้วน้ำเปล่าขึ้นจิบอย่าง
ใจเย็น แล้วก็ต้องหลุดยิ้มออกมาคนเดียวเมื่อนึกถึงวันเก่าๆ...ป่านนี้เขาคง
ถูกทรงเพลิงดูจนหน้าอแล้วแหละถ้าคิดจะลดน้ำหนักด้วยวิธีแบบนี้

แต่มันก็...ไม่มีแบบนี้แล้วสำหรับตอนนี้ละนะ

"วันนี้ฟรีเดย์กับพวกพี่อีกวัน ร้านอาหารบรรยากาศออกจะดี มันต้อง
กินเยอะๆ รู้เปล่า พี่การ์นตีเลยที่ว่าที่นี่อาหารอร่อยทุกอย่าง"

คนถูกคะยั้นคะยอได้แต่ส่งยิ้ม ถึงพนาจะบอกให้ฟรีเดย์ยังงั้นเขาก็คง
กินเยอะกว่านี้ไม่ได้ เพราะราคาอาหารที่นี่แพงจนน่าตกใจ วันศุกร์รู้ว่าราคาแพง
ตามคุณภาพ ที่นี่เป็นร้านอาหารที่มีแต่พวกคนรวยอย่างกรายเข้ามา คนที่จำกัด
งบค่าใช้จ่ายวันละสามร้อยอย่างวันศุกร์นะ...บอกเลยว่าแค่สลัดผักจานเดียว
ก็แทบไม่เหลือเงินทอนแล้ว

ถึงแม้ว่าจะหาเงินได้เยอะมากก็ตาม แต่เพราะว่าวันศุกร์อยู่ตัวคนเดียว
เขาเลยทำตามที่คุณจัดการบอกให้เก็บเงินเผื่อวันข้างหน้าไว้บ้าง วันศุกร์เลย
เป็นคนที่ประหยัดสุดๆ จนเรียกว่างกเลยก็ได้ เขาใช้เงินเดือนละเก้าพันบาท
ทั้งๆ ที่หาเงินได้มากกว่านั้นหลายเท่าตัว เงินเดือนเท่านั้นแค่ค่ากินในแต่ละวัน
เท่านั้น วันศุกร์ไม่คิดจะซื้อเสื้อผ้าหรือของใช้ต่างๆ ใหม่เพราะส่วนใหญ่ได้ฟรี
จากสปอนเซอร์อยู่แล้ว

"อ้อ ดั่งพลุแตกขนาดนี้จะไม่มีการเข้ามาขอลายเซ็นตอนกินข้าวใช่ไหม"
พนาถามไม่จริงจังสักเท่าไร เขาแค่อยากหยอกอยากหยิบเรื่องงู้นั้นนั่นมาพูด
ให้บรรยากาศมันไม่อึดครึ้ม

ก็เล่นเจี๊ยบกันขนาดนั้น คนกลางอย่างพนาเลยต้องคอยพูดมากให้ดู

ครึ่งครึ่งจะได้ย่อยอาหารง่ายๆ หน่อย

"ปกติก็มีนะครับ แต่ถ้าพืชนาไมโอเค เวลามีคนเข้ามาขอผมจะปฏิเสธไปนะครับ"

"เฮ้ยพืไม่ขนาดนั้น ตามสบายเลยน้อง"

วันศุกร์ยิ้มแหยเพราะพอฟนาพูดแบบนี้เขาก็รีบกวาดตาสำรวจรอบกายตัวเอง ตอนนีเขานั่งอยู่ในร้านอาหารกลางแจ้ง รับลมเย็นๆ ตอนกลางคืนข้างบ่อน้ำที่มีหงส์ตัวละหลายแสนว่ายอยู่ใกล้ๆ และเพราะว่ามันกลางแจ้งและมีโต๊ะอื่นๆ อยู่รอบข้างนี้แหละ วันศุกร์เลยเริ่มเป็นที่จับตามองจากคนที่นั่งอยู่ในร้านอาหาร

"นี่พี่ก็โชคดีใช่ไหมที่ได้ดาราตั้งมานั่งกินข้าวด้วย"

"ไม่ขนาดนั้นหรอกครับพืชนา ผมก็คนธรรมดาแหละ"

"โอ้โฮ ตอบแบบดาราจริงด้วย"

"โอ้ พืชนา"

"เออ ว่าแต่เรียนเป็นยังไงบ้าง รู้สึกตอนนั้นอยู่ปีสองใช่ไหม นี่คงจะจบแล้วดิ"

ทันทีที่ถามจบหม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงก็เหลือบมองเพื่อนที่ดูท่าจะมีคำถามมากมาย แต่ถึงอย่างนั้นมุมปากของเขาก็กระตุกขึ้นเบาๆ เพราะคำถามที่พืชนาถามออกไปเป็นคำถามที่คล้ายกับในหัวของเขาเหมือนกัน

หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงทำเป็นไม่สนใจเสียงสนทนาของสองคนนี้ เขาหยิบโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุดขึ้นมาเล่นไปพลางๆ แต่หูของเขาฟังทุกอย่างที่ออกจากปากของวันศุกร์

"ผมดรีอปครับพืชนา อยากเต็มทีกับงานมากกว่า...มันได้เงินเยอะดีครับ"

และคำตอบนั้นก็ทำให้คนที่นั่งก้มหน้าเล่นโทรศัพท์ที่ต้องเปลี่ยนมาจ้องหน้าวันศุกร์แทน หม่อมราชวงศ์ทรงเพลิงมองคนตัวขาวที่มุมปากเปื้อนรอยยิ้มจางๆ รอยยิ้มที่เหมือนกับวันนั้นเมื่อสองปีก่อน คำตอบก็คล้ายคลึงกันจนทรงเพลิงย่นคิ้ว

'เรา...ลองเลิกกันดูก่อนมั๊ยครับ'

'...'

'ถ้ายังรู้สึกดี ๆ ต่อกันอยู่ อีกสักสองสามปีค่อยกลับมาคุยกันใหม่'
'ลื้อเล่นเหรอ'
'ผมไม่ได้ลื้อเล่นนะครั้บ'
'ทำไมต้องเลิก'
'...'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)